

Sygn. akt IV Ca 341/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Wanda Dumanowska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 r., w Słupsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko B. B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lęborku

z dnia 30 kwietnia 2013 r., sygn. akt IC 387/12

Oddala apelację.

Sygn. akt IV Ca 341/13

UZASADNIENIE

Rozpoznając apelację złożoną przez pozwanego B. B., od wyroku wydanego w postępowaniu uproszczonym w dniu 30 kwietnia 2013 roku przez Sąd Rejonowy w Lęborku, w sprawie IC 387/12, z powództwa A. K. o zapłatę 6 000 zł wraz z należnościami ubocznymi, tytułem obniżenia ceny zakupu motocykla z uwagi na ujawnione wady techniczne, na podstawie art. 505¹³ § 2 k. p. c. Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy po analizie zebranego materiału dowodowego, w zakresie wymaganym dla rozstrzygnięcia zasadności roszczenia, co do zasady, nie są dotknięte żadnym błędem i twierdzenia pozwanego w tym przedmiocie nie zasługują na aprobatę.

Sąd Okręgowy przyjmuje za własne wnioski Sądu meriti oraz ocenę prawną zgromadzonego materiału dowodowego, zaprezentowaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, uznając za zbędne ich powtarzanie. Podkreślić należy, że pozwany sprzedał powodowi motocykl marki H. za kwotę 10 000 zł, który nie posiadał właściwości o jakich pozwany go zapewniał, albowiem przedmiotowy motocykl miał wady ukryte.

Wynikający z dyspozycji przepisów art. 201 w zw. z art. 391 § 1 i art. 13 § 1 kpc obowiązek badania z urzędu, w każdym stanie sprawy, także przez Sąd II instancji, czy sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu odrębnym, narzuca konieczność wnikliwej oceny przeprowadzonego dotychczas postępowania przed Sądem Rejonowym. Wynika to z faktu, że kwalifikacja sprawy skutkuje na przyszłość i jest przesłanką późniejszego stosowania z urzędu przez Sąd rozpoznający sprawę określonych regulacji procesowych, należących do danego rodzaju

postępowania. Ustalenie zaś właściwego rodzaju postępowania konieczne jest m.in. z punktu widzenia składu Sądu (art. 505¹⁰ § 1 kpc). Nadto, ze względu na obowiązujący reżim przepisów w postępowaniu uproszczonym, niewskazane byłoby z celowościowego punktu widzenia swoiste „kontynuowanie” błędu procesowego, którego dopuścił się Sąd pierwszej instancji. W tym zakresie Sąd II-ej instancji, w składzie orzekającym w niniejszej sprawie, podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 19.04.2007 r., III CZP 11/2007 (LexPolonica nr 1343711).

Dochodzone przez powoda roszczenie mieści się w dyspozycji art. 505¹ pkt 1 kpc, bowiem wartość przedmiotu umowy, zawartej między stronami, z której powód wywodzi swoje roszczenie nie przekracza 10 000 zł.

Z powyższych względów, na mocy art. 201 § 2 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc, postanowieniem Sądu Okręgowego w Słupsku z dnia 16 lipca 2013 r., skierowano sprawę do rozpoznania w poparciu o przepisy regulujące postępowanie uproszczone. W konsekwencji dało to upoważnienie do zastosowania w postępowaniu apelacyjnym dyspozycji z art. 505¹⁰ kpc.

Mając na uwadze treść art. 505⁹ § 1¹ kpc rolą Sądu Okręgowego, w niniejszym postępowaniu, było dokonanie oceny, czy rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego wydane zostało z naruszeniem prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, albo naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy, bo tylko na tych zarzutach apelacje w postępowaniu uproszczonym można oprzeć.

Odnosnie zarzutów sformułowanych przez pozwanego w apelacji wskazać należy, iż są one sprekludowane w zakresie dotyczącym naruszenia art. 563 § 1 kc. Co do pominięcia dowodu z zawnioskowanych świadków zarzut nie może być podniesiony w apelacji z uwagi na dyspozycję art. 162 kpc. Pozwany był obecny wraz z pełnomocnikiem na posiedzeniu Sądu I-ej instancji w dniu 26 kwietnia 2013r., na której doszło do zamknięcia rozprawy i nie zwrócił Sądowi uwagi na nieprzeprowadzenie zawnioskowanych przez niego dowodów, zatem utracił prawo powoływania tego zarzutu w apelacji. Pozostałe zarzuty są nietrafne i jako takie nie mogły skutkować uwzględnieniem apelacji mimo, że, poprzez dopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego, Sąd Rejonowy naruszył przepisy regulujące postępowanie uproszczone.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należy, iż przepis art. 505⁶ § 2 k.p.c. co do zasady wyłącza, w postępowaniu uproszczonym, zastosowanie przepisów regulujących postępowania dowodowe z opinii biegłego. Jeżeli jednak Sąd uzna, iż opinia taka jest niezbędna, to winien zastosować rozwiązanie określone w art. 505⁷ § 2 k.p.c., zgodnie z którym, w sytuacji gdy, według uznania sądu meriti, sprawa jest szczególnie zawiła lub jej rozstrzygnięcie wymaga wiadomości specjalnych, w dalszym ciągu rozpoznaje ją z pominięciem przepisów o postępowaniu uproszczonym. Odstępując jednak od stosowania postępowania uproszczonego, sąd winien wydać w tym przedmiocie postanowienie.

Sąd I instancji w przedmiotowej sprawie nie wydał wskazanego postanowienia, przy czym strony reprezentowane przez zawodowych pełnomocników w toku postępowania nie zareagowały na przedmiotowe uchybienie. Brak zgłoszenia zastrzeżenia, również w zakresie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, wyklucza późniejsze powoływanie się na powstałe w toku posiedzenia uchybienia procesowe. Kwestię tę reguluje przepis art. 162 k.p.c., zgodnie z którym strony mogą w toku posiedzenia, a jeżeli nie były obecne, na najbliższym posiedzeniu zwrócić uwagę sądu na uchybienia przepisom postępowania, wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Stronie, która zastrzeżenia nie zgłosiła, nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Sąd II-ej instancji w pełni podziela pogląd wyrażony w tej mierze przez Sąd Najwyższy w uchwale z 27 października 2005 r. (III CZP 55/2005, „Wokanda” 2005, nr 12, s. 6), że strona nie może skutecznie zarzucać w apelacji uchybienia przez sąd I instancji przepisom postępowania, polegającego na wydaniu postanowienia, które może być zmienione lub uchylone stosownie do okoliczności, jeżeli nie zwróciła uwagi sądu na to uchybienie w toku posiedzenia, a w razie nieobecności — na najbliższym posiedzeniu, chyba że niezgłoszenie zastrzeżenia nastąpiło bez jej winy (także wyroki SN z 20 sierpnia 2001 r., I PKN 580/2000, OSNP 2003, nr 14, poz. 332 i z 10 grudnia 2004 r., III CK 90/2004, IC 2005, nr 10, s. 52). Zatem apelujący utracił

prawo zgłaszania w apelacji wszelkich zarzutów związanych z przeprowadzonym przez Sąd I-ej instancji dowodem z opinii biegłego.

Zważyć dalej należy, że stosownie do treści przepisu art. art. 505¹² § 3 k.p.c Sąd drugiej instancji oddala apelację również wtedy, gdy mimo naruszenia prawa materialnego lub przepisów postępowania albo błędnego uzasadnienia zaskarżony wyrok odpowiada prawu. Przepis ten pozwala sądowi odwoławczemu na „utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy”, gdy – mimo błędów popełnionych przez sąd I instancji – odpowiada on prawu, a więc jest sprawiedliwy i słuszny. Celem tego unormowania jest przyspieszenie postępowania i unikanie kasowania orzeczeń w tych wypadkach, w których nie jest to konieczne (vide: Kodeks postępowania cywilnego, Komentarz pod red. T. Erecińskiego, Wyd. Prawnicze „LexisNexis”, warszawa 2006, str. 603). Wskazany przepis pozwala zatem sądowi odwoławczemu dokonać oceny wydanego wyroku w oparciu o kryterium legalności, z pominięciem przebiegu postępowania

Mając powyższe na uwadze uznać należy, że sąd oddala apelację, jeżeli mimo naruszenia przepisów prawa procesowego (naruszenia, które nie może jednak doprowadzić do nieważności postępowania – art. 379 kpc) lub tylko z powodu błędnego uzasadnienia orzeczenia zaskarżony wyrok odpowiada prawu. Zbadanie niniejszej sprawy pod tym kątem pozwala, zdaniem Sądu Okręgowego, na oddalenie apelacji, na podstawie art. 505¹² § 3 kpc.

Prawidłowo Sąd Rejonowy uznał, w świetle art. 556 § 1 kc, iż nie zasługuje na aprobatę pogląd pozwanego, że powód nie może powoływać się względem niego na uprawnienia w związku z wykryciem wad motocykla po zawarciu umowy. Rozważania prawne Sądu Rejonowego w tym zakresie, Sąd Okręgowy w pełni akceptuje i przyjmuje za własne, bez konieczności ich powtarzania i uzupełniania. Podziela również, przywołany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w uchwale z dnia 21 marca 1977 r. III CZP 11/77, zatem fakt zwalniający sprzedawcę od odpowiedzialności musi być przez niego wykazany (art. 6 k.c.). Sprzedawca, zatem ponosi ciężar (i ryzyko nieudania się) dowodu, że kupujący wiedział o wadzie w chwili wskazanej w zakupie. Słusznie Sąd Rejonowy uznał, iż pozwany tej okoliczności nie wykazał.

Prawidłowo zatem Sąd Rejonowy uznał, iż podstawą materialnoprawną zasądzzonego roszczenia jest art. 560 § 1 kc, przy uwzględnieniu przesłanek z § 3, określającego kryteria obniżenia ceny rzeczy obciążonej wadami.

Nadto wskazać należy, iż zarzuty pozwanego dotyczące naruszenia art. 563 § 1 kc są sprekludowane, bowiem nie zostały podniesione przed Sądem I-ej instancji (art. 381 kpc).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 505¹² § 3 kpc, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji, uznając iż powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie a wyrok, mimo naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów o postępowaniu uproszczonym, odpowiada prawu.